

Tiana

14 jaar

Opgetekend door Vicky Dellas
& Mirjam Stuij, onderzoekers bij
het Mulier Instituut

“Ik vond sporten altijd leuk, want ik maakte nieuwe vrienden en het was een plek waar ik al mijn energie kwijt kon.”

Tot mijn moeder er vorig jaar over vertelde had ik eigenlijk nooit beseft dat we niet heel veel geld hadden. Wel had ik door dat ik nooit echt iets nieuws kreeg. Het was altijd tweedehands. Maar ik vind het eigenlijk wel heel mooi dat ik er verder nooit iets van mee heb gekregen. Soms dacht ik wel van misschien heeft mijn moeder daar niet genoeg geld voor, dat kwam dan zo in mij op. Dat was vaak ook de reden dat ik stopte met sporten. Ik zag dan bijvoorbeeld dat we macaroni met kaas aten als we iets hadden gedaan. Ik denk dat het ook de reden is dat ik nu niet sport. Ook al weet ik dat we nu wel genoeg geld hebben, het blijft altijd in mijn achterhoofd zitten dat we dat niet hebben.

Ik zit in havo 3 en vind het heel erg leuk op mijn school. Ik ga ook graag met mijn vrienden op pad, cd's kijken in de platenzaak en naar kledingwinkeltjes gaan. Maar ook gewoon door de stad lopen, eten en kletsen vind ik leuk. De gymles op school vind ik niet heel leuk. Dat ligt aan de dingen die we moeten doen. Het is vaak iets met heel veel rennen. Vijf rondjes om zo'n heel groot veld. Daar heb ik eigenlijk helemaal geen zin in. Soms doen we een paar weken lang alleen maar voetballen, terwijl we al heel vaak in de pauze voetballen. En wat het ook is, een paar jongens zitten al echt heel lang op voetbal en dan gaan ze samen in een groep. Ja, daar ga je niet van winnen.

Ik heb verschillende sporten gedaan: zwemmen, ballet, dansen, turnen en paardrijden. Ik vond sporten altijd leuk, want ik maakte nieuwe vrienden en het was een plek waar ik al mijn energie kwijt kon. Met ballet en dansen moest ik wel vaak wisselen van dansschool. Soms schaamde ik mij. Iedereen had nieuwe of schone kleding. Ik heb er niet heel erg op gelet of anderen naar mij keken, maar ik deed wel mijn best om er goed uit te zien en er voor te zorgen dat mijn kleding niet heel vies was. Bij turnen had iedereen een leuk pakje en mijn pakje was tweedehands en heel erg gebruikt. Voor paardrijden had ik geen goede kleding voor wedstrijden en geen goede borstels voor mijn paarden. Ook dat heeft wel een rol gespeeld bij dat ik wilde stoppen. Ik weet nog wel dat ik een nieuwe set kreeg met borstels voor mijn paarden. Ik was toen heel blij, maar voelde me ook heel schuldig. Het laatste wat ik aan sport heb gedaan is een jaartje dansen. Dat had ik van mijn oma gekregen voor mijn verjaardag. Dat is vier jaar geleden.

Ik vind sporten nog steeds leuk. Soms als ik druk ben dan ga ik tegen een bal schieten en dan kan ik mijn energie kwijt. Daarom wil ik graag weer op sport, en het is gezond. Corona heeft de drempel om kennis te maken met een sport niet makkelijker gemaakt. Ik ben nu aan het herstellen van rugklachten. De fysio zei dat ik over minimaal een half jaar en maximaal een jaar weer volop alles kan doen wat ik wil qua sport. Mijn rugklachten komen doordat ik op mijn rug ben gegooid door pesters. Eerst dachten we dat het wel over zou gaan, maar sinds kort hebben we er naar laten kijken, ondanks de kosten. Dit omdat mijn moeder nu financieel meer ruimte heeft.

Wat voor sport ik nu zou willen doen? Krav maga. Dat is een verdedigingssport, dat zou me wel heel leuk lijken. Ik heb een paar proeflessen gedaan, alleen het was wel echt 45 minuten fietsen. Dus dat is best wel ver. Het enige wat echt heel dichtbij is, is kickboksen. Dat is hier de brug over, gewoon op loopafstand. Voor de rest is er niet echt iets in de buurt. Wat fijn is, is dat ik nu normale kleding aan heb. Het is niet het nieuwste van het nieuwste, maar het is niet heel erg versleten. Dus de onzekerheid daarover is wel weggegaan. Ik voel nu geen schaamte om te beginnen. Nieuwe mensen ontmoeten vind ik misschien een beetje spannend, maar ik maak me geen zorgen over wat ze van mij zouden vinden. Ik vind het ook leuk om een groep mensen te leren kennen met wie ik boks of sport, maar het is ook leuk om samen met iemand die ik ken op een sport te gaan.

“Bij turnen had iedereen een leuk pakje en mijn pakje was tweedehands en heel erg gebruikt.”

Indi Moeder van Tiana

Opgetekend door Vicky Dellas
& Mirjam Stuij, onderzoekers bij
het Mulier Instituut

“Het is een soort van cirkel
waarin ik continu vast zit.”

Voor mijn gevoel heb ik mijn kinderen alles proberen te bieden met het budget dat ik had, maar dat is als alleenstaande moeder wel pittig. Dat hebben ze wel gemerkt, denk ik. Al heb ik altijd geprobeerd om het een beetje te verdoezelen. Ik denk dat ik dat redelijk goed heb gedaan. Naast Tiana heb ik nog twee zoons, ze zijn 9 en 2. Sinds twee jaar heb ik een nieuwe relatie. Daardoor heb ik ook wat meer financiële ruimte.

Vorig jaar heb ik voor het eerst met Tiana gesproken over hoe het is geweest. Bijvoorbeeld dat er momenten waren waarop ik nog €1,50 had voor een hele week. Ik word emotioneel als ik eraan terugdenk. De mensen met wie we close zijn, mijn zus en twee nichtjes, zitten in een soortgelijke situatie. Met hen kan ik mijn verhaal open en eerlijk delen. Zonder mij te schamen.

Ik werk als fiscalist. Dat klinkt natuurlijk heel leuk, maar dat betekent niet altijd dat je een topbaan hebt. Ik werk deeltijd omdat ik voor de kinderen moet zorgen. Ik ben op mijn twintigste moeder geworden. Later ben ik begonnen met mijn opleiding. Ik heb zowel fiscaal recht als Nederlands recht gestudeerd. Mijn zoon van 9 werd geboren tussen het behalen van mijn twee masters. Dat was heel zwaar, maar ik had wel zoiets van school is de enige manier om uit deze situatie te komen. Om te zorgen dat mijn kinderen een ander leven krijgen.

Tot mijn twaalfde heb ik op Curaçao gewoond. Bijna de helft van mijn leven, dus dat is wel mijn basis. Ik heb vroeger zelf nooit gesport. Dat was toen ook te duur. Klinkt misschien stom, maar in mijn werk kwam ik in een wittere omgeving terecht. In deze kringen wordt het een soort van verwacht dat je kinderen sporten. Vanuit mijn achtergrond is dat niet het geval. Het behoort niet echt tot de cultuur. Toch merk ik dat ik niet het budget heb van bijvoorbeeld de mensen om mij heen of mijn klanten. Ik kom dan heel snel bij bepaalde sporten terecht. Dansen of krav maga en kickboksen.

Wat ik jammer vind, is dat wanneer je kind wil doorgroeien in een sport en daarover droomt, die droom moeilijk te verwezenlijken is bij een goedkope sportschool. Je moet bij een goede sportschool al gauw twee of drie keer zo veel betalen. Tiana wilde vroeger heel goed leren balletdansen. Ik heb toen gekeken naar balletscholen, maar ik kon haar alleen bij het buurthuis kwijt. Op de goedkope plekken is het meer van 'bij ons kom je een beetje leuk meedoen'.

In het verleden heb ik gebruik gemaakt van de stadspas voor sporten van Tiana. Daarna zat ik qua loon net iets boven de grens, waardoor ik niet in aanmerking kwam. Terwijl ik er wel heel veel behoefte aan had. Twee kinderen op een sport tikt echt snel aan. Of ik moest zoveel informatie aanleveren dat ik het heb laten schieten en dacht dan even niet sporten of minder eten. We zoeken wel een manier om het gat te vullen.

Tiana heeft zwemdiploma A, B en C. Dat kon ze alleen maar doen omdat haar vader daaraan heeft meebetaald. Niet zonder slag of stoot. Het was gewoon echt heel duur. Met dansen en paardrijden heeft haar vader niet meebetaald. Paardrijden vond ik best wel ver. Dat wist Tiana niet. Het was 20 minuten rijden. Ik moest elke keer budgetteren om genoeg geld over te houden om te tanken. Ook moest ik dan opvang regelen of mijn zoon even alleen laten. Dat zijn allemaal overwegingen. Soms heb je geen oppas en een oppas kost tegelijkertijd extra geld. Ik probeerde continu alle ballen omhoog te houden.

Ik was uiteindelijk heel erg blij dat ze ermee is gestopt. Op een gegeven moment wilde ze niet meer gaan. Dan had ze buikpijn of niet echt een goede reden. Tijdens ons gesprek vorig jaar gaf ze aan dat ze doorhad dat het te duur was voor mij en daarom niet meer wilde gaan. Dat was confronterend. In de tijd dat Tiana niet sportte, gaf het mij wel ruimte om mijn zoon te laten sporten. Dus ja, ik weet niet of ik mazzel heb gehad. Ik had het heel vervelend gevonden als ik mijn kinderen iets had moeten weigeren. Gelukkig heb ik dat niet hoeven doen.

Ikzelf ging vroeger naar de sportschool. Daar hebben we recent ook samen naar gekeken, maar ik vind het heel moeilijk om te zeggen 'oké, we gaan het doen'. Als ik dan kijk naar de tarieven, ja dat schrikt mij toch af. En ook gewoon, ik wil wel een leuke sportschool waar je echt leuk met elkaar bezig kunt zijn. Maar dan moet je echt het driedubbele per maand betalen en tegelijkertijd moet ik een oppas regelen. Het is een soort van cirkel waarin ik continu vast zit. Je bent continu soort van bezig met budgetteren, in plaats van alles een beetje loslaten en gewoon een keertje kunnen zeggen 'ja, is goed'. Zonder een soort van angst of zo, het is, ja, ik kan het niet uitleggen, maar het is continu stress.

